

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 445. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828771360/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

— Hm . . . han gaar jo ogsaa her og driver, Lenoir.
Hm, hm.

— Ja, det er slemt nok.

— Ja, det er en overordentlig betænkelig Lidenskab i de unge og ubefæstede Aar, Hr. Overlærer.

— De har aldrig mærket Lidenskabens Fare i Deres ældre Aar, Lenoir?

Den gamle Danser blev højrød i Hovedet og begyndte at stamme, mens Overlærer Tofte smaaled.

— Nej . . . jeg véd virkelig ikke, hvad . . . Overlæreren mener . . . jeg . . .

— Naa, det er jo Spøg. Kender De ellers de Baner, hvor Louis jager?

— Jeg har ikke gjort mig saa aldeles ringe Umage for at følge hans Veje. Han passerer den meste Del af sin Dag nede i den Grøntbutik hos denne ret skønne Personnage, men som Overlæreren gjorde mig opmærksom paa ikke var fri for at gøre Indgreb i andres Ejendom.

— Hm . . . hm! Det kunde hun jo maaske blive vænnet af med, hvis hun blev lykkelig. Er De vis paa, at Forholdet mellem dem blot er af den Slags, jeg før nævnede . . . Men, om han virkelig holder af hende, for saa er hun da fuldt saa god som de flandede Tøse fra denne Spidsborgerby. Der er noget storlaaet i hendes Skikkelse; hun minder mig i Holdning om de græske Kvinder i Processionen paa Parthenonsfrisen.

— Men véd Overlæreren, at hun har et . . . ikke legitimt Barn?

— Det har De jo ogsaa, Lenoir.

Lenoir tumlede tilbage, som havde han faaet et kraftigt Stød i Brystet, greb i Stoleryggen og stillede sig bagved Stolen som en beskyttende Befæstning.

— Men . . . men . . . det . . . det forstaar jeg ikke . . . stammede han . . . hvorledes . . . hvordan . . .

— Hvorfra jeg véd det? Gennem mange psykologiske Slutninger af Deres Færd lige over for Drengen.

Lenoir bævede i sit indre over Videnskabens Magt til at udfinde alt. Han havde nok hørt Tale om Psykologi, hørt Bournonville nævne Ordet, men aldrig havde han været klar over, hvad det var for en Videnskab, mindst havde han anet, at det var saa farligt at komme dens Dyrkere nær. Lenoir var ligbleg. Den kolde Sved sprak ud paa hans Pande, og fra hans Isse over-